

Bilmek başka, hissetmek başkadır. Hayatımızı bildiklerimiz değil, daha çok hissettiklerimiz yönetir. His dünyamızın en değerli varlıkları da annelerimizdir. **“Anne!”** sözünü duyunca, aklımızdan çok kalbimiz çalışır.

Öyle ki; yüklenen anlamlar bakımından bir güne sığdırılmaması gereken ve tarifi imkânsız anneler günü için kurgusal hikâyeyi aktarmanın, paylaşmanın en büyük anlatım olacağına inanıyorum.

Bir zamanlar dünyaya gelmeye hazırlanan bir bebek varmış. Bir gün Tanrı'ya sormuş: Tanrım beni yarın dünyaya göndereceğini söylediler fakat ben o kadar küçük ve güçsüzüm ki orada nasıl yaşayacağım?

Tüm meleklerin arasından senin için bir tanesini seçtim. O seni bekliyor olacak ve seni koruyacak. Meleğin sana her gün şarkı söyleyecek ve gülümseyecek. Böylece sen onun sevgisini hissedecek ve mutlu olacaksın.

Pekiiiiii... İnsanlar bana bir şeyler söylediklerinde dillerini bilmeden söylenenleri nasıl anlayacağım?

Meleğin sana dünyada duyabileceğin en güzel ve tatlı sözcükleri söyleyecek sana konuşmayı dikkatle ve sevgiyle öğretecek.

Peki, Tanrım ben seninle konuşmak istersem ne yapacağım?

Meleğin sana ellerini açarak bana dua etmeyi de öğretecek.

Dünyada kötü adamlar olduğunu duydum beni kim koruyacak?

Meleğin seni kendi hayatı pahasına dahi olsa daima koruyacak.

Fakat ben seni bir daha göremeyeceğim için çok üzgünüm.

Meleğin sana sürekli benden söz edecek ve bana gelmenin yollarını sana öğretecek.

O sırada Cennette bir sessizlik olur ve dünyanın sesleri cennete kadar ulaşır.

Bebek gitmek üzere olduğunu anlar ve son bir soru sorar:

Tanrım eğer şimdi gitmek üzereysem lütfen çabuk söyle benim meleğimin adı ne?

Meleğinin adının önemi yok yavrum sen onu **ANNE** diye çağıracaksın.

Bizi yaşamla tanıştıran, büyüten bütün annelerin günü kutlu olsun.

**Haddini ve hakkını bilen meziyet sahibi bütün annelere selam olsun.**

Saygılarımla.

Yusuf Beğtaş